

overtale til at forsøge med et andet — et nyt og godt — Præstekald, hva'?"

„Nej.“

„Og hvorfor egentlig ikke?"

„Fordi jeg ikke vilde kunne det uden at krænke Sandhedsforholdet enten til Gud eller til Menneskene.“

„Fordi De anser den bestaaende Kirkes Lære for en Vranglære?"

„Fordi jeg i den har fundet mere af Hedenskabets Udvendthed end af Kristendommens Inderlighed . . . ja.“

„Hør nu engang, Hr. Pastor Hansted!“ tog Pateren tilorde, idet han standsede foran ham med begge Hænderne i Siden. „Jeg er tyve Aar ældre end De, saa jeg har vel Lov til at bruge lidt Frisprog overfor Dem. Jeg vil da for det første fortælle Dem, — hvad De maaske vil have lidt ondt ved at forstaa — at ogsaa jeg engang i mine unge Dage har siddet og gransket mig svedt og svimmel i Mester Eckardt, Johan Tavler, Søren Kierkegaard og hvad nu alle de kanoniserede Saltormotale-Akrobater hedder, som i gamle og nye Tider har gjort et nervøst Publikum hovedørt. Jeg taler derfor af Erfaring, naar jeg siger Dem: Se vel til, at De ikke knækker Halsen! Vil De lyde mit Raad, saa tag De Dem uden Skrupler et nyt Præstekald med solide Indtægter og en god Avling — det hjælper saa dejligt til igen at komme i et fornuftigt Forhold til Tilværelsen! Det sagde ogsaa Deres Fader, da jeg talte med ham forleden, inden han rejste til Carlsbad. Jeg kan heller ikke tro andet, end at De inderst inde selv maa føle Trang til igen at faa Fodfæste her i Livet, blive uafhængig og selvstændig . . . ja, undskyld, at jeg siger det . . . men De maa rimeligvis endnu tydeligere end andre have følt, at Deres Fader ikke just med Tilfredshed har været Vidne til Deres senere Udvikling. De kunde nu gøre den gamle Mand en stor Glæde ved at følge mit venskabelige Raad, Herregud, Deres Fader har neppe lang Tid tilbage! De veed, hvor svag og nedbøjet han er, — det staar nu til Dem at gøre hans sidste Dage saa lyse og bekymringsfri som muligt!“

Emanuel stirrede mod Jorden og svarede intet. Han havde